

ת"פ 3459/11/19 - מדינת ישראל נגד מחמד שאהין

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב
ת"פ 3459-11-19 מדינת ישראל נ' שאהין ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופטת קארין ליבר-לוי המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד יוסי עטון
נגד הנאשמים		1. מחמד שאהין ע"י ב"כ עוה"ד פראס אבו מיאלה 2. מוחמד נמר

גזר דין ביחס לנאשם 1 בלבד

1. ביום 03.11.2019 הגישה המאשימה כתב האישום כנגד הנאשם מר מחמד שאהין בגין שני אישומים המתייחסים לעבירות הבאות:

א. שלוש עבירות לפי סעיפים 2(א) ו-20(ב) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, תשנ"ו - 1996 (להלן - **חוק העסקת עובדים**) בגין העסקת עובדים שעה שלא היה בידיו רישיון לפעול כקבלן כוח אדם כנדרש על פי דין.

ב. שנים-עשר עבירות לפי סעיפים 25א(א) ו-25ב(ג) לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958 (להלן - **חוק הגנת השכר**), בגין ניכויים שביצע הנאשם משכרם של העובדים ואשר לא הופקדו לקופות הפנסיה ולקרן השתלמות בניגוד לדין.

2. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הנאשם שימש כבעל ומנהל עסק מורשה מס' 3137992657 נושא שם "ש.מ. עבודות בניין" בכפר קאסם (להלן - **העסק**).

3. אציין כי כתב האישום הוגש גם נגד נאשם נוסף, מר מוחמד נמר, אשר לא התייצב בהליך ובא כוחו שוחרר מייצוגו. גזר זין זה עוסק במר מחמד שאהין בלבד.

4. במסגרת ביקורת שנערכה על ידי משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים (להלן - **הביקורת**) נמצא כי

בתקופה שבין 08/2018 - 11/2018, העסיק הנאשם שלושה עובדים, בעבודות מנוף באתרי בנייה באזור המרכז אצל חברת "דורמ-חברה לעבודות סלילה ופיתוח בע"מ" ח.פ. 511168171, ללא שהיה בידיו רישיון קבלן כוח אדם כנדרש על פי חוק העסקת עובדים.

5. עוד התברר במסגרת הביקורת, כי בוצעו ניכויים משכרם של אותם עובדים באותה התקופה שלא הופקדו ליעדם תוך 30 ימים בניגוד לחוק הגנת השכר. סך הניכויים שבוצעו בחודשים 8/2018 עד 11/2018, בהתאם לממצאי הביקורת המפורטים בכתב האישום הם כדלקמן: ג'עפר נימר - 2,099 ₪ ניכוי לפנסיה, 808 ₪ ניכוי לקרן השתלמות סה"כ 2,907 ₪; עבדאללה שלאדלה - 1,712 ₪ לפנסיה, 658 ₪ לקרן השתלמות סה"כ 2,370 ₪; עמירה מהנד - 1,311 ₪ לפנסיה, 504 ₪ לקרן השתלמות סה"כ 1,815 ₪.

ההליך המשפטי

6. במסגרת הליך זה התקיימו שתי ישיבות הקראה, ביום 10.11.2020 וביום 13.07.2021 אליהם לא התייצב הנאשם.

7. במסגרת ישיבת ההוכחות שהתקיימה ביום 17.11.2022 נחקר העד מר אביאור אהרון מטעם המאשימה בחקירה ראשית. לאחריה נערכה הפסקה לבקשת הצדדים. בתום ההפסקה הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון פתוח לפיו הנאשם הודה במיוחס לו ולאור הודאתו ניתנה הכרעה דין המרשיעה את הנאשם בעבירות המפורטות בכתב האישום, והצדדים טענו לעונש בכתב בהתאם לבקשתם. (ר' עמ' 8-9 לפרוטוקול הדיון מיום 16.11.2022).

8. המאשימה הגישה טיעונים לעונש בכתב ביום 27.11.2022 והנאשם הגיש טיעונים לעונש בכתב ביום 1.3.2023.

טיעוני המאשימה לעונש

9. מדובר בהעסקה של שלושה עובדים בעבודות מנוף באתר בנייה.

10. המאשימה טענה כי יש לבחון את סוגיית ריבוי העבירות בהתאם לקבוע בסעיף 40 א' חוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**) כך שיש לראות בכל אחד מהאירועים הללו אירוע נפרד, הכולל מספר מעשים ולקבוע בהתאם את מתחם הענישה ההולם, בהתחשב בערך החברתי המוגן אשר נפגע ובהתאם לעובדה כי מדובר בריבוי עבירות כהגדרת סעיף 40 י"ג לחוק העונשין.

11. המאשימה טענה עוד כי בהתאם לפסיקה, יש לקבוע שמדובר באירוע אחד הכולל מספר מעשים ויש להתחשב בכך בעת גזירת העונש של הנאשם במקרה הספציפי.

12. לדידה של המאשימה את תקרת העונש של כל אירוע יש לקבוע בהתאם למספר המעשים, תוך הכפלת הקנס המבוקש על ידי המאשימה במספר המעשים. כך אירוע העסקת עובדים ללא רישיון קבלן כוח אדם כוללת

שלושה מעשים נפרדים. האירוע של ניכוי משכר העובדים ואי העברתו ליעד - כולל שנים-עשר מעשים, משום שמדובר בעבירה המתרחשת חודש בחודשו.

13. המאשימה הפנתה לפסיקה בעניין המדיניות המשפטית הנהוגה ביחס לקביעת מתחם הענישה לעבירות בהם הודה הנאשם כך: ביחס לעבירות העסקת העובדים ללא רישיון קבלן כ"א נקבע מתחם הענישה בין 30% - 60% מהקנס המקסימלי לכל עבירה. וביחס למתחם הענישה בעבירות לפי חוק הגנת השכר מתחם הענישה נע בין 20% - 50% מהקנס המקסימלי.

14. המאשימה טענה כי יש לגזור קנס באישום הראשון בסך 21,600 ₪ ובאישום השני בטווח שבין 75,000 ₪ ל- 200,000 ₪. וזאת תוך הכפלה אריתמטית של מספר המעשים בגובה הקנס מקסימלי תוך התחשבות במתחם הענישה ההולם.

15. ביחס לערך המוגן, טענה המאשימה כי הליך פרוצדורלי של קבלת רישיון קבלן כ"א מחייב, בין היתר, בקרה על יכולתו הכלכלית של הקבלן לעמוד בהתחייבויותיו הכספיות כלפי עובדיו ונועד בראש ובראשונה לוודא כי זכויותיהם הקוגנטיות של העובדים יכובדו במסגרת העסקתם. לאור העובדה כי העסקה הקבלנית נפוצה בשוק העבודה יש אינטרס חברתי מוגן לוודא כי פרוצדורה של מתן רישיון תבוצע טרם יועסקו עובדים ע"י קבלנים.

16. ביחס לעבירות אי העברת הכספים שנוכו משכרם של העובדים, לדידה של המאשימה מעבר לערכים המוגנים בחוק הגנת השכר אשר נועדו להבטיח את הזכויות המינימליות של העובדים, מדובר בשליחת יד ישירות לכיסו של העובד משום שמדובר בניכוי שבוצע ולא הועבר ליעדו כאשר המטרה היא להבטיח את זכויותיהם הסוציאליות של העובדים.

טיעוני הנאשם לעונש

17. הנאשם טען כי מדובר באירוע אחד הכולל שלושה עובדים בלבד על כן לשיטתו על פי הפסיקה לא מדובר במצב של ריבוי עבירות.

18. עוד טען הנאשם כי הפסיקה הכירה גם במצב של מתן עונש סמלי, כאשר מדובר באירוע שאינו כולל העסקת עובדים רבים.

19. כמו כן, טען הנאשם כי יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות. הנאשם הוא אדם נורמטיבי ומדובר בעבירה הראשונה שביצע.

20. עוד טען הנאשם כי אמנם הוא הורשע במיוחס לו על יסוד הודאתו אך עיון בחומר החקירה מעלה כי לא היה לו כל קשר להעסקת העובדים אלא הוא היה רשום כבעל העסק בלבד ואת העסקת העובדים ניהל הנאשם השני, מר מוחמד נמר.

21. כמו כן, הנאשם צירף לטיעוניו לעונש שלושה מסמכים בשפה הערבית אשר תורגמו לעברית מהם עולה כי העובדים קיבלו את זכויותיהם כנדרש. נציין כי החתימה על המסמכים לא אומתה. הנאשם ביקש כי בית הדין ייקח בחשבון את העובדה כי פעל לתקן את הליקוי מול העובדים ועל כן יש להקל בעונשו, בשים לב לכך כי מדובר בתקופה קצרה.

דין והכרעה

22. תיקון מספר 113 לחוק העונשין עוסק בהבניית שיקול הדעת המשפטי בענישה. תיקון זה נותן עדיפות לעקרון ההלימה. על פי עקרון זה, העונש הראוי לעבריין נגזר ממידת אשמתו ומחומרת מעשיו.

23. הפסיקה אליה הפנתה המאשימה: ע"פ 57160-01-14 **מדינת ישראל - חדוות הורים בע"מ** (08.02.2014) (להלן - **חדוות הורים**), ע"פ (ארצי) 12606-04-19 **ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל** (16.02.2020) (להלן - **ל.מ.**) וכן ע"פ (ארצי) 12602-03-20 **מדינת ישראל - באר הנדסה אזרחית בע"מ** (10.12.2020) (להלן - **באר הנדסה**), קובעת את המסגרת לפיה יש לבחון ריבוי עבירות בהתאם לסעיף 40 י"ג לחוק העונשין:

"40ג. (א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת."

24. בפסק דינו של בית הדין הארצי בע"פ 13931-05-22 **מ.ד.א מטענים וסחר בע"מ - מדינת ישראל** (20.09.2022) (להלן - **מטענים וסחר**) נקבע ביחס לעובד זר אחד שלא הופקדו עבורו כספים לחשבון הפיקדון במשך 33 חודשים כי מדובר באירוע אחד תוך הפנייה אל הנקבע בעניין **חדוות הורים**. מדובר בעבירה אחרת אולם ניתן לגזור ממנה ביחס להלכה בדבר ריבוי עבירות. כך בלשון בית הדין הארצי:

"לטעמנו כל 33 העבירות בהן הורשעו המערערים בקשר לאי הפקדת הפיקדון מהוות "אירוע" אחד שנעשה בקשר לעובד אחד ובהתבסס על מחדל אחד שנמשך לאורך תקופה (ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל - חדוות הורים בע"מ (8.11.2014) . מקובלת עלינו עמדת המדינה כי האירוע האמור מורכב ממספר מעשים ומשכך אין להתעלם ממספר החודשים בהם לא הופקד הפיקדון בעת קביעת מתחם

הענישה ובעת גזירת העונש. עם זאת, גם אין לבצע הכפלה אריתמטית טכנית לפי מספר העבירות אלא יש לקבוע מתחם ענישה כולל וכן עונש כולל עבור האירוע בכללותו תוך שמירה על עקרון ההלימה."

25. בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, (29.10.14) (להלן - **עניין ג'אבר**) אף אליו הפנתה המאשימה, ערך בית המשפט העליון הבחנה בין "אירוע" לבין "מעשה" ונקבע כי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. בהתאם לקביעתה של כבוד השופטת דפנה ברק ארז שם, אירוע אחד ייחשבו מספר עבירות שיש ביניהן קשר הדוק, הבוחן את עוצמת הקשר שבין העבירות, ולא את השאלה האם הן ניתנות להפרדה (ר' סעיף 6 לפסק דינה).

26. קביעת עונש הולם לעבירה ייעשה על פי כמות האירועים והמעשים אשר נעברו. כך נקבע בעניין **באר הנדסה**:

ביחס לאירוע אחד שמורכב ממעשה אחד- **"ככל שהמדובר באירוע אחד המורכב ממעשה אחד כי אז בהתאם לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי העונש הקבוע בצד העבירה החמורה ביותר מהווה את תקרת העונש המקסימלית בגין ריבוי העבירות. בגדר תקרה זו ייקבע מתחם עונש הולם, ובהמשך - ובהנחה ואין עילה לסטות ממתחם העונש ההולם - יגזור בית הדין עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. זאת, בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113 ביחס לקביעתם של מתחם העונש ההולם וגזירת הדין ביחס אליו, אשר על תמציתם עמדנו לעיל."** (ר' ס. 19 לפסק הדין באר הנדסה).

וביחס לאירוע אחד המורכב ממספר המעשים- **"ככל שהמדובר באירוע אחד המורכב ממספר מעשים נפרדים כי תקרת העונש המקסימלית אינה מוגבלת לתקרת העונש הקבועה בצד העבירה החמורה ביותר באירוע כולו, אלא היא מהווה סכומן של תקרות העונש המקסימליות בגין כל מעשה נפרד. ודוק, עסקינן בתקרה מקסימלית לאירוע אחד המורכב ממספר מעשים, כשבתוך תקרה זו ייקבע בהמשך מתחם עונש הולם. נבהיר כי גבולות מתחם העונש ההולם ייקבעו בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113, ואין חפיפה בין תקרת העונש המקסימלית שנקבעה לאירוע לבין הגבול העליון של מתחם הענישה הראוי. בהמשך, על בית הדין לגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113 ביחס אשר על תמציתם עמדנו לעיל."** (ר' ס. 20 לפסק הדין בעניין באר הנדסה).

27. נציין כי גם בעת קביעת עונש באירוע אחד הכולל כמה עבירות, העונש לא נקבע באופן אוטומטי באמצעות ההכפלה של הרף המקסימלי או המינימלי במספר המעשים וזאת משום שבמקרה הראשון התוצאה תרוקן מתוכן את הכרעה כי מדובר באירוע האחד ובמקרה השני תהיה זו התעלמות מכך שמדובר במספר מעשים. במקרים אלה, שיקול הדעת נותר בידי בית הדין ביחס לנסיבות הקונקרטיות של המקרה, וכפי שנפסק בעניין **ל.מ.**

"להסרת ספק נדגיש כי לא בכדי כללנו באמור לעיל את המילים "באופן אוטומטי", שכן במסגרת הפעלת שיקול הדעת השיפוטי אין מניעה להגיע למסקנה כי בנסיבות מקרה מסוים יש לקבוע מתחם ענישה לפי הקנס הנקוב בחוק לגבי עבירה יחידה (גם כאשר באירוע כלולות מספר עבירות או מספר "יחידות עבירה"), כשם שאין מניעה להגיע למסקנה כי יש לקבוע מתחם ענישה הלוקח בחשבון הכפלה אריתמטית על יסוד "יחידות העבירה", כל עוד הדברים נעשים לאחר הפעלת שיקול דעת ובהתאם לנסיבות כל מקרה.

ה"תקרה" המירבית האפשרית של מתחם הענישה היא הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מה"מעשים", אך אין משמעות הדבר כי תקרה זו תהווה בהכרח - או לרוב - את הרף העליון של מתחם הענישה, שכן עליו להיקבע בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטיות. (ר' סעיף 6 לפסק הדין בעניין ל.מ.).

28. בפסק הדין מטענים וסחר חזר בית הדין הארצי על הכללים שנפסקו בבאר הנדסה כי "אין לבצע הכפלה אריתמטית טכנית לפי מספר העבירות אלא יש לקבוע מתחם ענישה כולל וכן עונש כולל עבור האירוע בכללותו תוך שמירה על עקרון ההלימה" ומכאן אגזור את הכללים למקרה שלפניי. דברים אלה נכונים גם ביחס להטלת הקנס המנהלי.

29. בפסק הדין בעניין באר הנדסה, קבע בית הדין הארצי ארבעה שלבים שנועדו להתוות את שיקול הדעת השיפוטי במצב של ריבוי עבירות, קביעת מתחם העונש ההולם על פי העיקרון ההלימה וכן התייחסות לנסיבות הקונקרטיות של הנאשם המצדיקות סטייה ממתחם הענישה:

"סיכום ביניים: כאשר נאשם מורשע בריבוי עבירות, ובית הדין קובע כי המדובר באירוע אחד הבא בגדר סעיף 40(א) לחוק העונשין - אזי מלאכת גזירת הדין תהא מורכבת מהשלבים הבאים: ראשית, הגדרת התקרה המקסימלית לעונש, כשלצורך זאת יש לבחון אם המדובר באירוע אחד בעל מעשה אחד או באירוע אחד בעל מספר מעשים; שנית, קביעת מתחם העונש ההולם בתוך התקרה המקסימלית שנקבעה בשלב הראשון; שלישית, בחינה אם יש הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום או הגנה על שלום הציבור. רביעית, בהעדר הצדקה לסטות גזירת הדין בתוך מתחם העונש ההולם בדרך של קביעת עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע בהתאם לעקרונות שהותוו בתיקון 113". (ההדגשה הוספה, ר' גם מטענים וסחר, ס. 4.).

מן הכלל אל הפרט

30. כמפורט לעיל, בשלב הראשון, עלינו לקבוע את התקרה המקסימלית לעונש והאם מדובר באירוע אחד בעל מעשה אחד או באירוע אחד בעל מספר מעשים. בשלב השני יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בתוך התקרה המקסימלית לעונש.

31. ביחס לאישום הראשון - העסקת עובדים ללא רישיון קבלן כוח אדם, לשון החוק להעסקת עובדים ברורה:

"2. (א) לא יעסוק אדם כקבלן כוח אדם אלא אם כן הוא בעל רישיון לכך מאת השר ועל פי תנאי הרישיון."

32. כך שהעסקת שלושה עובדים ללא קבלת רישיון מתאים הינה הפרה בוטה של הוראות החוק. וזאת, בשים לב כי מדובר בהעסקת עובדים בענף הבניין, העובדים בעבודות מנוף, בהן כרוך סיכון לא מבוטל.

33. עם זאת, יישום המבחנים אשר נקבעו **בחדוות הורים** מביא למסקנה כי בביצוע העבירה ביחס לשלושת העובדים, מתקיים קשר הדוק כך שהאישום הראשון מהווה אירוע אחד, על אף שמדובר בהעסקה של שלושה עובדים. נציין כי המאשימה אף היא טענה כי מדובר באירוע אחד אולם הוא כולל בחובו שלושה מעשים.

34. ר' לעניין זה סעיף 16 בחדוות הורים:

"בפסיקת בית המשפט העליון שניתנה בימים אלו (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל, מיום 29.10.14) הסכימו שלושת השופטים כי יש להבחין בין "אירוע" לבין "מעשה", וכי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. לפי דעת הרוב (מפי השופטת דפנה ברק-ארז), כאירוע אחד תיחשבה מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק"..."

35. מדובר בשלושה עובדים אשר הועסקו באתר אחד, בפרקי זמן זהים, באמצעות הנאשם. נציין, כי אמנם הנאשם טען כי הנאשם 2 עסק בהעסקת העובדים בפועל, אך כאמור, הנאשם הודה במיוחס לו, כך שהיה בעל העסק אשר הוקם לצורך מתן שרותי מנוף ואי לכך הייתה מוטלת עליו חובה לפעול להסדרת רישיון קבלן כוח אדם טרם העסקת עובדים בעסקו.

36. דפוס הפעולה של הנאשם מצביע על כך כי העסקת עובדים ללא רישיון והיעדר פיקוח מצדו מהווה תכנית פעולה עבריינית אחת ומקובלת עליי עמדת המאשימה כי מדובר הפרה בוטה של הערך החברתי המוגן המחייב מעסיק להסדיר רישיון העסקה כנדרש כאשר לצידה מניע כלכלי - חסכון כלכלי בשל אי הנפקת הערבות הנדרשת להבטחת זכויות העובדים (ר' לעניין זה ת"פ (אזורי ב"ש) 32556-07-14 **מדינת ישראל - פוינט א.ב. אבטחה בע"מ** (29.12.2015) ת"פ (אזורי ת"א) 35528-12-16 **מדינת ישראל - "פרח ירוק" - לניהול כ"א הדרכות ושירותים בע"מ** (15.12.2018), ת"פ (אזורי ת"א) 3063-04-19 **מדינת ישראל - ליאור ז'וק** (10.07.2022), ת"פ (אזורי ת"א) 9830-12-19 **מדינת ישראל - אורלי לשם** (24.07.2022), וכך גם ע"פ (ארצי) 35705-09-19 **ביא ספירשטיין - מדינת ישראל** (13.12.2020). עם זאת, התייחסות לכל עובד שהועסק ללא רישיון כאירוע נפרד היא מלאכותית ותביא להעלאת רף הענישה באופן לא ראוי. ראוי להשקיף על העסקת העובדים ללא רישיון כמסכת עבריינית אחת, דהיינו אירוע אחד.

37. לא מצאתי כי יש ליחס לנאשם העסקה של כל אחד משלושת העובדים ללא רישיון כמעשה נפרד, כטענת המאשימה. כאמור לעיל, התכלית של חוק קבלני כוח אדם היא לדאוג כי קבלן כוח האדם כשיר מקצועית לנהל עסק מסוג זה ולהבטיח את זכויות העובדים באמצעות ערבות כספית. נראה כי מדובר בעבירה מתמשכת ביחס לתקופה של ארבעה חודשים שקבעתי כאמור כי היא בגדר אירוע אחד. מה גם שהעבירה בוצעה ביחס לעובדים בודדים ולא ביחס לכמות גדולה של עובדים.

38. מקובלת עלינו עמדת המאשימה כי ביחס לאישום הראשון - לעבירה הראשונה - העסקה ללא רישיון קבלן כוח אדם מתחם העונש ההולם הנהוג הוא בין 30% - 60% מהעונש המקסימלי הקבוע בסעיף 61 (א) (1) לחוק העונשין. עם זאת, אין מקום לקבל את שיטת החישוב שנקטה המאשימה באמצעות הכפלה אריתמטית של העונש במספר המעשים.

39. **ביחס לאישום השני, עבירות על חוק הגנת השכר**, מדובר בגזל של כספים מהעובדים ובפגיעה בזכות העובדים לביטוח פנסיוני. גם כאן קיים קושי לנתק בין האירועים השונים, כאשר מדובר בקשר הדוק בהעסקת כלל העובדים. בפועל, מדובר במעשים חוזרים כלפי העובדים ונדמה כי אף מעשים אלו מהווים תכנית פעולה עבריינית אחת, החוזרת על עצמה חודש בחודשו במשך ארבעה חודשים ביחס לשלושה עובדים. הגם שמדובר באי העברת ניכויים לשלושה עובדים במשך ארבעה חודשים מצאנו כי אין להתייחס לכך כאל שנים-עשר עבירות. זאת שעה שמדובר באותם חודשים בגינם לא הועברו הניכויים כלפי שלושה עובדים ולא נטען כי אי הניכוי נבע מנסיבות שונות או כי אופי העסקת העובדים היה שונה. במצב דברים זה אנו קובעים כי מדובר באירוע אחר הכולל שלוש עבירות.

40. מתחם הענישה המקובל הנוהג ביחס לכך נע בין 20% - 50%, מהקנס המקסימלי כאמור לעיל. (ר' ע"פ (ארצי) 25307-12-15 **מרדכי שחם - מדינת ישראל** (04.09.2017); ת"פ (אזורי ת"א) 65732-06-19 **מדינת ישראל - ב.ו.י.ו בע"מ** (נבו 07.12.2022)).

41. **סיכום עד כאן** - מצאנו לקבל את טענת המאשימה כי כל אישום מהווה אירוע נפרד, כך שאי העסקת עובדים ללא רישיון קבלן כוח אדם מהווה אירוע אחד אולם בשונה מטענת המאשימה כולל עבירה אחת, ואי העברת כספים ליעדם לאחר ניכויים משכר העובדים מהווה אירוע שני, אשר כולל שלוש עבירות, אחת ביחס לכל עובד. כמו כן קבענו את מתחם הענישה ההולם ביחס לכל אחד מהאישומים.

42. בשלב הבא נעמוד על השיקולים בגזירת העונש.

43. חוק העונשין קובע כי בעת גזירת העונש במתחם הענישה שנקבע, יש לבחון את הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין, ובהמשך את הנסיבות האישיות של הנאשם, בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין.

44. ביחס לגזירת העונש בתוך מתחם הענישה שנקבע, נפסק ב**חדוות הורים**:

"הנסיבות שתילקחנה בחשבון בשלב זה (והן אינן רשימה סגורה) סווגו בספרות לארבע קבוצות (ואקי ורבין, בעמ' 452) - נסיבות של חסד ורחמים (דגמת פגיעת העונש בנאשם ובמשפחתו); נסיבות הקשורות בהתנהגות הנאשם לאחר ביצוע העבירה (דוגמת נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב); נסיבות הקשורות בהתנהגות הנאשם לפני ביצוע העבירה (דוגמת נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירה, התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה, עברו הפלילי או העדרו); ובנוסף נסיבות שאינן קשורות לנאשם (התנהגות רשויות אכיפת החוק, וחלוק הזמן מעת ביצוע העבירה). עוד ניתן לקחת בחשבון בעת קביעת העונש את הצורך בהרתעת היחיד או בהרתעת הרבים במקרה הספציפי (סעיפים 40 ו'ז' לחוק העונשין; עניין גברזניי), כאשר מודגש כי "כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו לחובתו" (סעיף 40 י"א(6) סיפא)".

45. **ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות.** מתוך רשימת הנסיבות שיש להביא בחשבון לצורך הבניית שיקול הדעת בעת גזירת העונש לא מצאתי שהסבר הנאשם כי הוא לא לקח חלק פעיל בהעסקת העובדים, מניח את הדעת. מדובר בבעל עסק, הרשום על שמו כך שאין מקום לקבוע כי אינו נושא באחריות להעסקת עובדים באמצעות עסקו.

46. **ביחס לאישום השני,** יש לקחת בחשבון כי נגרם נזק לעובדים. מדובר בגביית כספים בסך מצטבר של 7,092 ₪ שנחסכו על ידי נאשם עקב ניכוי משכרם של העובדים ואי העברת הסכום האמור ליעדו. מדובר בכיסוי ביטוחי שנדרש היה כדי להבטיח את זכויות העובדים. הנאשם צירף לטיעונים לעונש מסמכים המעידים לשיטתו כי העובדים קיבלו את זכויותיהם כנדרש, המאשימה לא התנגדה לצירופם, אך המסמכים הללו, הוגשו ללא תרגום מאושר, ללא תצהיר חתום כך שלא ניתן לגבש מסקנות ביחס לתוכן המסמכים ואי לכך משקלם נמוך.

47. **באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה -** הנאשם לא הציג מידע חיוני בדבר מצבו הכלכלי לרבות אישור כי כטענתו, העסק חדל פירעון, אך התרשמתי כי שיתף פעולה עם גורמי האכיפה ולא התעלם מחובותיו במהלך הליך זה. אי לכך, בהתחשב בעובדה כי מדובר בעבירה הראשונה של הנאשם, פרק הזמן הקצר בו נעברו העבירות, תוך שהבאתי בחשבון את טענות המאשימה כי מדובר בריבוי מעשים אך מדובר בשלושה עובדים.

48. לאור האמור אני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

ביחס לאישום הראשון - העסקת עובדים ללא רישיון קבלן כוח אדם, הקנס המקסימלי הקבוע בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין עומד על סך 14,400 ₪. מתחם הענישה ההולם עומד בטווח שבין 30% ל-60% מהקנס המקסימלי.

בנוגע לעבירת העסקת העובדים ללא רישיון קבלן כוח אדם אני גוזרת על הנאשם עונש בשיעור 5,760 ₪ (40% מהקנס המקסימלי, בהתחשב בחלקיות האחריות של הנאשם).

ביחס לאישום השני - ניכוי כספים מהשכר ואי העברתם ליעד, הקנס המקסימלי הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין עומד על סך 1,130,000 ₪. מתחם הענישה ההולם עומד בטווח שבין 20% ל-50% מהקנס המקסימלי. המאשימה העמידה את טווח הענישה בין 75,000 ₪ ל-200,000 ₪ (ר' סעיף 30 לטיעוני המאשימה לעונש). מדובר בסכומים גבוהים שאם יוטל בגינם הרף המקסימלי שביקשה המאשימה הוא עשוי לגרום לנזק כלכלי בלתי הפיך לנאשם ולפגוע בסיכוי השיקום. בהתחשב בכך שמדובר בעבירה ראשונה, במשך ביצעו העבירה -ארבעה חודשים בלבד ולאור שיתוף הפעולה של הנאשם וחלקו בביצוע העבירה אני גוזרת על הנאשם קנס בסך 100,000 ₪ בגין אישום זה. אציין כי עיינתי בפסיקה אליה הפנה הנאשם טרם גזירת דינו שם נגזרו סכומים סמליים אולם מדובר במקרים בהם היו נסיבות אישיות חריגות שאינן קיימות בענייננו וכן בחברה אשר היה מוכח כי היא נמצאת בפירוק, כאשר בענייננו הנאשם אך טען כי עסקו אינו פעיל אולם לא הביא כל מסמך לאשר זאת.

משלא עלתה בקשה לפריסת תשלומים במהלך הטיעונים לעונש, אני קובעת כי ככל שבדעת הנאשם לבקש פריסת

תשלומים יגיש בקשה מתאימה בתוך 7 ימים מהיום ועד לא יאוחר מיום 29.3.2023 ויציין בה את עמדת המאשימה. ככל שלא תוגש בקשה מתאימה ישולמו הקנסות בתוך 30 ימים ממועד מתן גזר הדין.

49. בנוסף, אני מורה לנאשם לחתום, בתוך 30 ימים ממתן גזר דין זה, על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בגין הורשע למשך שלוש שנים מהיום, שאם לא כן יישא הנאשם בתשלום הקנס המרבי הקבוע בחוק ביחס לאישומים בהם הורשע.

50. בהתאם להסכמת הצדדים גזר הדין יישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, כ"ח אדר תשפ"ג, 21 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.